

ויצא ח"כ שיחה ג'

לדיעה הא' בזוהר מכשירי מצוה אינם נעשים חלק מהמצוה גופא, ולכן קיבל לבן רק מאה - משרשו של לבן. ולדיעה הב' מכשירי מצוה נעשים חלק מהמצוה, לכן קיבל אלף - מהשורש דיעקב.

בזוהר: "לבן אשכח בגיני דיעקב מאה עאנה כל ירחא ומאה אמרין ומאה עזין כו', ר' אבא אמר אלף כו' ואלף כו' הוה מייתי לה יעקב כו' ויברך ה' אותך לרגלי וברכתא דלעילא לאו איהו פחות ממאה".

והביאור: מאה הוא שלימות הטבע ואלף הוא למעלה מהטבע. והנה, ברכה הוא שממשיכים מהשורש ומקור. ולדיעה הראשונה ההמשכה היא משרשו ומקורו של לבן, ולכן הברכה היא במספר מאה. משא"כ לדעת ר' אבא ההמשכה היא משרשו ומקורו של יעקב וממילא הברכה היא במספר אלף. וזהו שמדגיש "הוה מייתי ליה יעקב", מפני שהברכה ללבן הוא משרשו של יעקב.

ויובן בהקדים המובא במדרש שבכל מקום שהצדיקים הולכים ברכה משתלחת, והוא מפני שכל העולם נברא בשביל התורה ובשביל ישראל, וא"כ כשהצדיק - שמקיים את התורה - בא למקום אזי המקום ועניו מסייעים לצדיק, ובזה מקיימים את תכלית ומטרת בריאתם ולכן מתברכים.

והנה ישנם ב' אופנים בהכשר מצוה: (א) שההכשר אינו שייך להמצוה, (ב) או שההכשר נעשה חלק מהמצוה (ועל דרך שאף שהאשה אינה מצווה בפריה ורביה מכל מקום - מפני שסיוע האשה היא באופן שזהו אותו הפעולה ובאותו הזמן וכו' לכן - היא נעשית חלק ממצות הבעל).

ועל פי זה יובן ב' הדיעות בזוהר, שלהדיעה שלבן קיבל רק מאה הוא מפני שאף שעניני העולם נעשים מכשירי מצוה מ"מ אינן נעשים חלק מהמצוה עצמה, ואילו להדיעה שלבן קיבל אלף הרי זה מפני שעניני העולם - מכשירי מצוה - מקבלים מעין דהחשיבות דבני ישראל.